

Ο υδροβιότοπος

βώθηκε...

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Ο υδροβιότοπος σώθηκε

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βιργιάννα Χατζηκαρίτσα

Εικονογράφηση: Βιργιάννα Χατζηκαρίτσα

Με
Μάρτιος 2014

Παράδης, Λέσβος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας πανέμορφος υγροβιότοπος. Εκεί ζούσαν πολλά ζώα. Υπήρχαν βατράχια, σαλιμάνια, σκαθάρια, ψάρια, καβούρια και μικρά θηλαστικά. Τα διάφορα ζώα που ζούσαν στην ιδιαίτερη φύση του υγροβιότοπου χάρηζαν μια υπέροχη επίσκεψη στον κάθε επισκέπτη.

Όλα κυλούσαν αβυσσικά. Ο Τζάκι ο πελαργός και ο φίλος του ο Κάρο ο ερασιδίης περιπλανιόνταν ανάμεσα στο καλάμι και στα βάλια και αναζητούσαν κανένα μεζεδάκι να αρπάξουν να φάνε. Τα βατράχια όταν τους έβλεπαν φώναζαν έντονα. «Ω χ, ωχ, ωχ! Έρχονται να μας φάνε.» Και με ένα γλάρο βρισκόταν από τα νεύματα όσα διάζωναν και περιέκταν τα καναλακια τους, μέσα στα βάλια του υγροβιότοπου.

Η Άνοιξη είχε έρθει. Μαζί της ήρθαν και οι κύκνοι με τα αόλασπρα, καθαρά
 φτερά τους και οι αρχυρόπτεροι με το άσπασ φτερά τους, από τάρους και φινιάς.

Όσοι λάτρευαν την λίμνη της Άνοιξης και ήταν γαράβειοι που συναντήθηκαν για άλλη
 χρονιά. Βατάσαν όλοι μαζί κι έρχαζαν τα χαρμάνια τους.

Μιλούσαν, γελάσαν και περιέγραφαν πως πέρασαν το χειμώνα που έφυγε!

Μα η χαρά αυτή, δεν κράτησε για πολύ. Τον υφρασιότοπο ανακάλυψαν κάποιοι κύνες που
 κυλούσαν πανέμορφα σε αμφοβαν τη γύρτα, με τα μύρονα χαρμάνια και τα περιέρχα
 χτένια τους. Σκότωναν πράσινοκέφαλες πάπιες και άλλα παλιά της υφρασιότοποι. Οι
 τραμαγγένοι, έτρεχαν από το κρεβί που τους προκαλούσε ο θάραβος των όλων της
 και κηλύν. Οι καρποράνοι, οι φαλαριές, οι καστανοκέφαλοι γάροι κι οι ταρχα

τα αμφοβαν τη γύρτα
 και τα παλιά
 οραλικά χύνοια
 ήταν άνοιξη
 κάθε κρεβί έιν
 αλιές το υφρα
 συνέχον συμπ
 την αμφοβ
 κάρσα από

τα ακουραβωτηχταρια, οι πρασινοκεφαλες παλιες και οι κυκνοι ετρεχαν να τρεφωσταν στα καταρια
 και στα βαϊρα^{δια} να κρυφταν. Απορη καιια βατραχια εφεταν στη λιμνη να κρυφταν και τα
 σκουληκια χυνοχταν για στη λαοτην.

Ήταν ανεξιηθλοι στον οργωριστοηταν κορημενοι. κανεις δεν μποραισε να χαρει την ομορπια της
 καθε μερα ενιωθαν πιο χαλια. δεν μπορασαν να παιζουν, να διασκεδωσαν, να κανουν
 παιχνιδια. Τα μυαλο αδων ηταν στο προβλημα τους και ο φοβος τους μεχαλυσε. Εκαναν
 συνεχη συμπαλδια προσπαθωσαν να βρουν λυση στο προβλημα τους. Ηα αναλα γανε απο
 την συμφορα και τους βρηκε και ετα να γινουν οπως πριν.

Καποια απο τα παιδια προτειναν να φιγαν. Οι πιο πολλοι ομως δεν το δεχτηκαν.

Εκεί ήταν τα σάλια τους, εσείς είχαν μεγαλώσει. Άλλα είναι να εκταφίσουν τους
 κουνηχούς. Όλοι σχεδόν, είναι η γνώμη τους. Την πιο ωραία πρόταση την πρότεινε ο
 Λόρενς το σκαμπελάστηγος. Είπε: «^{Μου} ~~Π~~ ^{θα} πεθάνω μεσαι ή θα ζήσουμε ευτυχισμένοι.» Σε
 όλους άρεσε η ιδέα του, γιατί ήταν η πιο τολμηρή και η πιο ειρηνική!

Σκέφτηκαν να βάλουν την παλαρίδα, σε πιο ακραίο σημείο του
 υψοπέδατος. Ήταν η πιο κατάλληλη. Έτσι φύσηξε και κοιτασπαρόδα που ήταν θα
 έτρεχε μάστιξ έβλεπε τους κουνηχούς να τους τρώει.

Τα σκέφτηκαν όλα και τα αποφάσισαν, έτσι όπως αυτοί θεωρούσαν
 καλύτερα. Τώρα, δεν είχαν τίποτα άλλο να κάνουν από τα να περιμένουν να τους
 ειδοποιήσει η Φωλιά η παλαρίδα, όταν έρχονταν οι κουνηχοί.

• Είχαν
 αισεύνουν
 κουνηχοί
 άσπρα πα
 της, έχασε
 και διαθε
 Όλοι
 τελευταίο
 κουνηχοί
 κουνηχοί

...των τους
...απόεινε @
...ουί?? Σε
...αι
...κρίτην θα
...πράσαν
...τους

Είχαν περάσει δύο μέρες και δεν τους είχε εννοήσει κανείς Άγγλος να
πιστεύουν ότι τελίβαν τα πράσινά τους. Άλλος κίνος. Την τρίτη μέρα είδαν την
παλαμίδα να πετάει ανίσχυτα γρήγορα προς τον οφθαλμικό. Πταν ένα φάρμα. Το
αίσθημα πάρα πολύ είχε γίνει κίτρινο και άρχισε να γίνει πορ. Έχασε την φθορία
της, έχασε και την σκιά της. Με το ζάρι κατάφερε να πε... έρχεται...
και δυναθύνει! Την άρπαξαν γρήγορα και την ζάντωσαν πίσω από ένα δέντρο.
Όλοι οι υπάλληλοι άρχαν της θύσεις τους, όπως το είχαν κανονίσει στο
τελευταίο συμβούλιο. Ίπρεσαν οι περισσότεροι, αλλά έπρεπε να κάνουν
καράγιο να γινούν όλα, όπως τα είχαν πει.
Έκαναν ένα ηρικύκλιο γύρω από τη δίκη. Τα πιο με γάτα παύδια

αίτων, τα υπόδηλα παρουσά. Ακόμα και τα βατράχια, τα φιδιά, οι σαύρες, τα σαλάγκια και όλα γενικά τα ζώακια του υδροβιότοπου συμμετείχαν γενναία στην πάλη και είχαν πάρει.

Μόλις οι κύματα φάνηκαν, και ενώ δεν είχαν καταβροσει τα όπλα τους, από τις βίβλους - όλα μαζί παιδιά και ζώα, άρχισαν να τραγουδούν. Κελαρηδίσαν και τραγουδίσαν όλα τόσο αρμονικά και ο ήχος που έβγαζαν ήταν τόσο ιδιαίτερα έκρηκτος που έκανε τους κύματους να μείνουν ακίνητοι, στις θέσεις τους. Τα άκουγαν με τόσο προσοχή και θαύμαζαν για πρώτη φορά στη ζωή τους, την ακεραιότητα του υδροβιότοπου. Μετάνοιωσαν τόσο πολύ για το λάθος που έκαναν, για το κακό που προέβλεσαν όλες αυτές τις μέρες στο υδρόκοσμο αυτό τόσο και στα θαυμάσια

αυτά ζώα
 αν τους χι
 Μετανοιωσαν
 Για όλα αυ
 ζώα κινηθη
 και θα σπυον
 Τα ζώα
 παρση δαλ
 παιδαριδα
 ζηταν να

ήρες, τα παιδιά
 στην πόρτα
 τους, από τους
 και τραγουδούν
 έκορpes που
 ε τάζη
 του
 ο κιακό
 θαυμάσια

αυτά ζώα και παιδιά. Όλοι η αρμονία της φύσης και των ζώων, θα εξαφανιζόταν
 αν συνέχιζαν έτσι. Συγγινηθήκαν τόσο πολύ, έκλαψαν και έφυγαν μετανιωμένοι.
 Μετανιωσαν για όλα αυτά που δεν μπορούσαν να σκεφτούν μέχρι σήμερα...
 Για όλα αυτά που είχαν καταστρέψει μέχρι σήμερα. Αποφάσισαν να μην
 ξανακινηθήσαν. Θα προβιάτουν από εδώ και στο εξής τον υποβιότοπο
 και θα έρχονταν πάντα σαν φίλοι και εντάτοι, όταν θα έπιωθαν την ανάπαυση.
 Τα ζώα και τα παιδιά, όταν τους είδαν να φεύγουν, άρχισαν να κλαίουν για
 χαρομήδαν, να τρέχουν και να κεληδούν χαράματα. Απόρα και ήφελών τη
 καρδιάδα ξελοπαύηρος και άρχισε να κλάσει ακατάπαυστα και να
 ζητάει να πάρει τι έγινε.

Η καρδιά τους ήταν ανεξίτηλη, γιατί ήξεραν ότι το κακό έρχετο. Ότι οι άνθρωποι
κατάλαβαν και πως δεν θα ζαναχύριζαν ούτε πίσω με τα άλλα τους.
Αγκαλιάσμένοι όλοι γύριζαν χαρούμενοι. «Αυτοβιότοπος είν' η καρδιά».
Έβρισαν ένα γλέντι τριαντάβερα. Πενήσαν, χόρεια για μέρες πολλές και ζήσαν
καλά και ευτυχισμένοι για πολλά πολλά χρόνια. Αλλά κι εφείς αν ήρθ' έκανε τα πάντα,
τα ζώα και την φύση γενικότερα, θα ζήσανε καλύτερα και πιο ευτυχισμένοι για
πολλά πολλά χρόνια.

ΤΕΛΟΣ